

Gegnytte, for det er altid uheldigt, og jeg vil sige, at den Stilling vilde for mig være uhyggelig, om jeg, som Bladudgiver eller Bladredaktør, talte imod et Forslag ogsaa af den Grund, at det berørte mine egne private, personlige Interesser. Forholdet er jo det her i Landet med Hensyn til Bladene og ganske særlig med Hensyn til Provinsbladene, men ogsaa noget med Hensyn til Hovedstadsblade, at vi forbruge en ganske artig Mængde fremmed Litteratur fra Dag til Dag og fra Aar til Aar. (Dalsgaard: Altfor meget) Ja, det ærede Medlem har ganske Ret, det er undertiden altfor meget, det er det ærede Medlem fra Skive der afbryder mig, ikke sandt? Ja, vi ere jo undertiden enige fra gammel Tid af. Det er ganske rigtigt, at vi forbruge for meget. For det første have vi, som alle vide, disse Feuilleton'er, som ere alle læsende Damer's Hjerte og Nydelse; de oversættes i rigeligt Maal fra de fremmede Litteraturer. Jeg vil ikke sige, at det just er det bedste, der vælges, men i hvert Fald der oversættes bestandig forskellige Sager fra Tyskland, England og Frankrig. Men dernæst er det nu bleven Skik her i Landet, at foruden denne daglige Feuilleton, som endda kan tilbejbringes nogenlunde let, for hvis man tænker sig, at man tiltræder en saadan Konvention, saa vil det dog kun være Tale om at købe enkelte Værker til Oversættelsesbrug, og foruden de gudelige Betragtninger, som leveres en Gang om Ugen af dertil egnede Præster, ere Bladene nu komne til hver Dag at levere en oversat Novelle, som adspredde Læserne fra de mere tungsindige Betragtninger, som de falde i over dansk Politik. Disse Noveller ere i Almindelighed meget rørende og nydelige, og de stjales ubarmhærdigt fra den fremmede Litteratur. Hvis nu dette Lovforslag blev til Virkelighed, og Regeringen tiltræder Bernerkonventionen, er det klart, at der paa dette Punkt vilde ske en ren Ravage i den danske Bladlitteratur — det gælder ikke saa meget Hovedstadsbladene, skønt der er et enkelt Hovedstadsblad, som jeg ikke her skal nævne, som jeg tror forbruger 3—4 Noveller om Dagen — og man vilde saa ikke kunne øde den samme Roudrift som før, hvis et saadant Forslag bliver vedtaget. Det vil ganske jævles gælde Provinsbladene, og derfor er det en naturlig Følelse hos Provinsredaktørerne, en Følelse, som meddeles videre til de ærede Rigsdagsmænd, som dog ønske det Blad vel, som støtter dem i den Kred, hvort de ere valgte, og som ikke paa nogen Maade ville gøre deres Redaktør imod. Men lad os sige det rent ud: mener man, at denne Interesse er saa stor, at man af

den Grund ikke bør tiltræde Forslaget? Jeg ser godt, at der er en Interesse der, den Interesse, at man kan byde Folk en for saa vidt billig Læsning, som denne Litteratur er tagen uden Betaling fra Forfatteren. Men for det første vil jeg tillade mig at sige fast, det samme som det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard) siger, at det i Almindelighed er en meget daarlig Litteratur, der paa den Maade bydes Befolkningen gennem Provinsbladene. Jeg tror ikke, at det vilde være til nogen særdeles Glæde, om man der kom ind paa andre Forhold, saa at man, naar man skulde betale for de Oversættelser, som man bruger, kom til at vælge med noget mere Smag og til mere Nytte for Læserne. Det er det første, og dernæst for det andet tror jeg, at hele denne Art Oversættelseslitteratur, som udbredes i Landet, for en stor Del inarere fordærver Smagen og fjærner Læserne rundt om i Landet fra den originale Produktion. Thi det kan nemlig være, — og jeg ser ikke nogen Glæde deri og styr ikke at udtale det — at hvis man fik et saadant Jordbød — som man kunde sige, hvis man vilde bruge et meget stærkt Ord — mod at benytte Oversættelseslitteratur gratis, vilde den originale Produktion blive anvendt mere. Men er der nogen Ulykke i, at danske, at nordiske Forfattere kom til at konkurrere med de fremmede og ganske særlig med de flette Forfattere, som man saar billig eller gratis? Jeg begriber ikke, at man, naar man taler Folkets Sag saa varmt, som den her tales, saa ikke ogsaa vil gøre sit til at skaffe Folket bedre og sundere Læsning, end man i Dødblikket gør. Men det er ligegyldigt med alt det, det er et rent finansielt, et rent økonomisk Spørgsmaal for Bladene, om de skulle sætte sig i saa og saa meget større Udgift om Aaret. Jeg sender ogsaa til, hvorledes et Blad redigeres, og jeg er ganske sikker paa, at det vilde blive ret artige Udgifter, hvis man vilde beholde de fremmede Feuilleton'er, naar der krævedes Betaling for Oversættelsen. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der rundt omkring i Udlandet findes en Art Bureauer eller Kontorer, hvor man for en nogenlunde billig Pris kan abonnere og derved tilskøbe sig Ret til Oversættelse inden for en vis Kamme, saa at de ærede Provinsredaktører som ere her til Stede — jeg ved ikke, hvor mange det er, men naar jeg kaster Blikket om i disse Rader, ser jeg dog nogle, som jeg ved, staa i Forbindelse med Blade — . . . Det ærede Medlem fra Årsens (Berntsen) føler sig krænket og med Ret. Jeg vil kun berolige Gemytterne, Faren er dog paa dette Punkt ikke saa stor, som man i Dje-